

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL :

I. C. Cătuneanu: Durmim pe lauri.

Caius Bardoși: Gestul frățesc.

Col. Brândușa: Campania împotriva României.

Ion Stoia: Reflexii.

Ion. V. Emilian: Agricultură amenințată.

Miron Șerbu: Scrisoare deschisă către dl. Ministru
de Interne.

L. A. N. C. la Lupeni.

Activitatea parlamentară.

Un jidan încăpăținat, care se agață de un post ce
nu i-se mai cuvine.

V. M. : Student

Ionel Neamțiu : În tramvai

Informațiuni : Liberalii și conștiința românească. — Jidanii
necinstesc servitoarele creștine. — Jidanii atacă
iarăș. — Un bun exemplu pentru satele noastre. —
Pentru dl. ministru Goga. — Cum se dobândește
cetățenia austriacă ?.

Un număr 12 Lei

Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil : Dr. LAZĂR ISAICU

Prim Redactor : CAIUS BARDOȘI

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Dormim pe lauri.

În cursul anului 1927 se împlinesc 10 ani, de când a apărut la Zürich, în toiul războiului mondial, într-o țară neutră, „monitorul oficial“ al Jidovimei de pe glob, intitulat „*Jüdische Presszentrale Zürich*“.

Lua naștere acest organ de publicitate în anul, când se fixa definitiv soarta războiului prin intervenția Statelor-Unite; în anul, în care Jidanii au obținut promisiunea oficială a puternicului sprijin britanic la reconstruirea Palestinei; în anul, de când neamul lui Israel a înțeles, că pentru el se deschide o epocă de prosperitate și de dobândire a influenței politice la soluționarea problemelor aduse de război în așa măsură, în cât publiciștii de seamă și oameni politici din Apus au numit pacea dela Versailles: *pax iudaica*.

Clemenceau, care la negocierea tratatului din Versailles reprezenta, cu spiritul său latin, clar și precis, principiul naționalist față de Wilson și Lloyd George, stăpâniți, prin influență jidovească, de utopii umanitariste cu soluții pline de viitoare încurcături, Clemenceau a spus despre instrumentul diplomatic, pe care a trebuit să-l semneze: „*si je pouvais je cracherais là-dessus*“ (dacă ași putea ași scuipa pe el“). Nu putea, pentru-că era prizonierul puterii jidovești, ridicată la o înălțime nebănuită prin distrugerea avuțiilor și vieții milioanele de creștini. Putuse să învingă cea mai formidabilă armată, cunoscută în istorie, printr-o voință eroică însuflată poporului francez, dar după ce a încetat glasul tunului, el, Georges Clemenceau, eroul clipelor supreme, nu s'a mai putut desface de legăturile în care îl împleticise perfidia diplomației iudaice, cu complicitatea conducătorilor statelor anglosaxone. Puterea ocultă jidovească își serba un alt succes, istoric, după ce obținuse, în schimbul sprijinului financiar, ajutorul britanic la recuperarea Palestinei.

De atunci influența neamului lui Israel asupra situației mondiale, în politică, în finanțe, în viața economică se accentuează tot mai apăsător pentru popoarele cari au sîngerat și au sărăcit, cu consecința neprevăzută în 1914, că zdrobind tirania brutală a lui Wilhelm II vor cădea sub jugul perfid și criminal al neamului jidovesc. Cine face vre-o obiecțiune asupra adjectivului „criminal“, să-și amintească de tratamentul aplicat poporului rus de bolșevismul iudaic.

În această atmosferă este explicabil ca organul Jidovimei de pe glob, „*Jüdische Presszentrale Zürich*“, nu numai să oglindească starea sufletească a învingătorilor semiți, dar să caute prin puterea scrișului să stimuleze toate energiile, să deștepte toate dorințele către ținte tot mai înalte, să biciuiască toate ambițiile „poporului ales“, făcând să reiasă printr-o comparație nemărturisită: unde au ajuns și cât se vor mai înălța ei, unde am căzut și cât de adânc ne vom mai scufunda noi, bieții „goimi“ în fața atotputerniciei lor.

Cine răfsoește publicațiunea săptămânală mai sus menționată va constata cum dela această tribună se predică mândria de a fi Jidan, întărind conștiința de rasă cu consecința firească a diferențierii precise și tot mai profunde între ei, fiii lui Israel, și cele l'alte națiuni, cari cu organizația lor de stat le servesc de simplă gazdă.

Din această revistă ori-ce spirit obiectiv se va pătrunde de adevărul, că Jidanii, cari și-au păstrat în timpuri de urgie curăția rasei, cu atât mai puțin vor abdica de la acest fel al lor de viață în veacul, când au dobândit peste ori-ce așteptare o putere strivitoare față de neamurile creștine; în veacul al XX care începe în a doua lui decadă cu consacrarea, prin tratate internaționale, a principiului naționalităților. Când toate popoarele și-au clădit sau re-

clădit state pe baza principiului etnic, în urma marelui războiu, este o naivitate nepermisă sau hipocrizie interesată a cere Jidanilor să renunțe la unitatea legăturii lor de sânge și a se asimila. Ei urmează evoluția istorică generală și își cultivă cu mai multă energie naționalitatea, deci se separă tot mai mult de celelalte neamuri, așa cum se manifesta tendința de naționalism accentuat în toate statele născute sau crescute în urma tratatelor din 1919.

Această voință precisă de afirmare etnică, ireconciliabilă cu așteptarea celor naivi de asimilare din partea Jidanilor, pe care n'au putut să-i mistuiască 20 de veacuri de conlocuire cu alte neamuri, această voință se oglindește în „*Jüdische Presszentrale Zürich*“ în fie-care număr. Luăm exemplarul din 7 Ianuarie 1927. Nu-i rezumăm conținutul, pentru-că este specific jidovesc, totuși merită să reproducem câte-va titluri de articole sau informații, pentru ca cititorul să înțeleagă cum se cultivă în tabăra jidovească conștiința superiorității de rasă.

Pe prima pagină, în prima coloană întâlnim titlul articolului de fond: „*Der Jude als Vizekönig*“ (Jidanul ca vice-rege) iar pe aceeași pagină pe coloana a doua, se poate vedea o ilustrație reprezentând pe Jidanul Isac Rufus, ajuns marquis Reading și vice-rege al Indiilor, cum trece în revistă o trupă colonială alături de Prințul de Wales, moștenitorul tronului Angliei! Articolul ast-fel intitulat, ce se întinde până jos pe pagina a doua, face reclamă, bineînțeles jidovească, lordului, Reading al cărui portret îl mai reproduce încă odată pe pagina II coloana II, de astă dată în civil; iar jos, pe aceeași a doua pagină, este tipărit vestitul tablou al pictorului german Anton Verner, reprezentând o ședință a congresului din Berlin din 1878, unde apare figura Lordului Beaconsfield, de origină Jidan, cu care Jidovimea se laudă pretutindeni și în ori-ce clipă, despre care lord, cu numele-i jidovesc

Benjamin Disraeli, reprezentând Marea Britanie, nu este de prisos să amintesc, că la istoricul congres alături de Jidanul Waddington, reprezentant al Franței, a susținut și impus, prin congres, României mici încetățenirea în masă a Jidanilor aflători atunci pe teritoriul țării.

Pe pagina treia întâlnim titlul, întins pe ambele coloane: *Die Juden in der Philosophie der Gegenwart* (Jidanii în filosofia actuală), al unui articol dezvoltat (cu urmare) până în josul paginii a patra, purtând fotografiile a patru Jidani filosofi: A. Einstein, H. Bergson, H. Cohen, Ed. Bernstein.

Pe pagina a cincea, întâlnim titlul întins pe ambele coloane: *„Bahnbrechende Juden in der Filmindustrie“* (Jidanii deschizători de căi noi în industria cinematografelor) arătând pe coloana primă a paginii V tipul semit al lui C. Loemnil, iar pe coloana a doua, aceeași pagină, o clădire cu câteva zecimi de etaje, un palat al cinematograferelor din New-York. Reclamă curat jidovească!

Pe pagina 6 întâlnim la coloana II în frunte titlul: *Die Juden in der „Bildhauerkunst“* „Jidanii în sculptură“ cu nume jidovești.

Pe pagina 7 coloana I în frunte întâlnim fotografia jidanului „Aron Lapidus, New-York grösster Hotel Erbauer“ (celui mai mare constructor de hoteluri din New-York) iar jos, bine-înțeles, două reproduceri fotografice reprezentând construcțiile ridicate de acest ales al „neamului ales“.

Pe aceeași pagină coloana a doua, se poate vedea un desen al unui sistem pe zidiri, așezate în terase, iar deasupra figurând o clădire a cărei arhitectură ori-ce om cult o recunoaște că este semită; de desupt stă scris: „Uriel Birnbaum, Weltmetropole!“

Principi domnule cititor înțelesul și tendința numirii acelor zidiri, încoronate de arhitectură jidovească, caracterizată: „Metropola lumii“?

Și mai sînt bieți creștini, cari neagă proveniența jidovească a „Protocolor Ințelepților Sionului!“ Clădirea imaginată de Uriel Birnbaum, purtând numele „Weltmetropole“, își află isvorul de inspirație în partea finală a „Protocolor“, unde în ultimul capitol XXIV se vorbește de un „stâlp al umanității în persoana suveranului universal din sfânta sămânță a lui David.“ Bine înțeles, că acesta va locui în „Metropola lumii“, clădită în stilul arhitecturii semite, adăpostind forța politică sup-

remă, de extracțiune curat iudaică! Mă opresc aici cu repetarea titlurilor și a fotografiilor din „Jüdische Pressezentrale Zürich“ No. 423 din 7 Ianuarie 1927, spre a nu obosi pe cititor.

Pentru același motiv mă opresc a comunica din informațiile cuprinse în sus numita revistă. Toate sunt tendențioase, având ținta precisă de a glorifica energia, capacitatea și puterea financiară a rasei jidovești.

Nu există o publicațiune mai „rasistă“ de cât organul central din Zürich, și cu toate acestea, Jidanii au îndăzneală să condamne de purtători a unor concepții medievale pe acei creștini cari își apără și ei rasa lor ariană! Cu atari idei de un exclusivism habotnic și de tenace proslăvire exagerată a tot ce este jidovesc, „Jüdische Pressezentrale Zürich“ face înconjurul lumii, răspândește dogma diferențierii de rasă în toate stratele societății jidovești, având la dispoziție forța enormă a publicațiilor fie pe față semite, fie filosemite.

Un efect al acestei propagande pan-iudaice s'a simțit în Senatul României întregite la sfârșitul anului 1926, când rabinul Tiresohn a avut îndrăzneala să glorifice iudaismul ca purtând o indestructibilă menire! Dacă într'o adunare de creștini, puțin dispusă să-l asculte, a făcut Jidanul afirmațiuni jignitoare, înțelegi, domnule cititor, ce poate să spună același individ în sinagogă sau în reuniuni exclusiv jidovești despre viitorul rasei lui și despre țara și poporul înzăduitor al Românilor, din munca cărora se îngrașă și viețuește ca parazit tot neamul lui Tiresohn.

Când așa se prezintă situația, stabilită prin experiența zilnică și prin literatura de propagandă jidovească, este o aberație să se mai nădăjduiască nu în asimilare, ci chiar în buna conviețuire cu Jidanii. Ei urmăresc scopuri precise și diametral opuse intereselor noastre. Pătrundeți-vă de acest adevăr, domnilor, cari mai stăruieți într'o idee rătăcită.

Paralel cu dezvoltarea la maximum a conștiinței de rasă, și deci a diferențierii lor de celelalte națiuni, ei lucrează, după ce au dobândit averea mobilă a lumii, să plaseze însemnate capitaluri în întinse suprafețe de pământ, pe cari să clădească autoritatea unui stat jidovesc. Spre a ajunge aici, le trebuie stăpânirea pământului, în plin drept de proprietate; rămânând

ca la momentul oportun să înalțe de asupra fondului acaparat și edificii politice.

Această întreprindere se poate nu numai urmări dar și dovedi cu documente incontestabile.

Dăm aici două fapte, care le desvăluie planul după loc și după timp.

Când nu sperau încă să ajungă, a dicta direct și fățiș ca factor politic, fiii lui Israel au hotărât să acapareze întreaga proprietate imobiliară dintr'o provincie a fostei monarhii habsburgice, adică întreaga provincie, și anume: Galiția. Iată ce document reproducem, în această privință, emanând dela Alianța Universală Israelită, sub formă de apel adresat Jidanilor polonezi, datând din Noembrie 1898; (cf. L. Vial, le Juif sectaire. Paris 1899 pag. 177).

„Frați și coreligionari.

„Trebuie ca această țară (Galiția) să devină regatul nostru.

„Faceți așa ca să goșiți încet pe creștini din toate pozițiile lor și să concentrați în mâinile voastre toți factorii puterii sociale.

„Tot ce este al Creștinilor trebuie să ajungă în proprietatea voastră.

„Alianța israelită universală vă va procura mijloace necesare. S'a pus de pe acum în mișcare apeluri pentru fonduri, la cari se răspunde mai pre sus de orice speranță.

„Pentru a înfăptui planul de a smulge definitiv Galiția din mâna Creștinilor toate căpeteniile noastre și toți bogătașii noștri au scris sume considerabile.

Baronul Hirsch va da; Rotschildii, Bleichröder-ii, Mendelsohn-ii vor da.

„Frați și coreligionari, dați-vă toate silințele să atingeți ținta ce ne-am propus“.

Alt document, în altă situație:

Când situația politică le permite, cum este astăzi în Rusia stăpânită de ei, atunci nu se mai mulțumesc cu exclusivă domnie economică, ci declară sus și tare că ei voesc să transforme așezările de populație jidovească în organizațiuni politice autonome, adică într'un stat propriu. Astfel procedează astăzi în Rusia de sud, unde finanța internațională, prin intermediul diferitelor societăți, îi colonizează în mase compacte de sute de mii de locuitori, cumpărând milioane de hectare din pământul cel mai productiv și cel mai favorabil situat în fostul imperiu țarist.

În ce privește forma de drept public a încadrării acestui stat jidovesc în Republica sovietică, conducătorii bolșevici au stabilit-o

foarte comod, și anume: actualul regim politic de peste Nistru fiind în teorie o federalizare de republici, nimic nu poate altera sistemul în vigoare dacă la numărul statelor federalizate, sub tirania săngeroasă a Moscovei, se mai adaugă și statul iudeu din Rusia meridională!

Pentru documentarea acestei întreprinderi în curs de executare, reproducem în întregime, cu titlu, subtitlu și întreg conținut, următorul articol apărut în ziarul „Universul” din 12 Ianuarie 1927:

„Colonizarea evreilor în Ucraina“

„O republică evreiască autonomă

„După recensământul din 1923, existau pe vremea aceea, în Rusia, 2.800.000 evrei, dintre cari 1.750.000 în Ucraina și 450.000 în Rusia Albă. Majoritatea Evreilor ruși au o profesiune comercială, sau lucrează acasă. Totuși, câțiva din ei au îmbrățișat acum munca industrială și chiar agricolă.

„La începutul anului, vreo 300.000 Evrei erau lucrători și funcționari, iar 130.000 agricultori. Numărul Evreilor muncitori și agricultori se ridică azi, cu familia lor, la un milion.

„Societele caută în mod sistematic să lege pe Evrei de pământ.

„Gazeta din Frankfurt“ ne dă unele amănunte.

„În August 1924, un comitet special, „Cosmet“, a fost atașat la consiliul naționalităților al Uniunii sovietice. Comitetul acesta avea scopul să repartizeze populației evreiești pământuri și să împartă subvenții coloniștilor.

„La chemarea comitetului s'au înscris 30.000 de familii spre a dobândi pământuri dintre cari 40 la sută erau negustori, 40 la sută oameni cari lucrau în casă și 20 la sută muncitori și intelectuali.

„Până în prezent s'a pus la dispoziția coloniștilor în Ucraina, 36.000 desiatine lângă Cherson și 12.000 la Krivoirog, 5.000 desiatine vor fi repartizate acum lângă Odessa. În Crimeea s'au împărțit în loturi 8.000 desiatine și se vor mai împărți încă alte 32.000.

„În provinciile apusene, se dispune de pe acum de 10.000 desiatine. E vorba să se împartă în loturi 1.000.000 desiatine.

„Cheltuelile de stabilire trebuiesc suportate în parte de către coloniști. La început s'a cerut ca ei să

aibă cel puțin 300 de rubie; suma a fost redusă la 200 de ruble.

„În 1925, comitetul „Cosmet“ a primit din partea guvernului și a diferitelor trusturi 1.400.000 de ruble spre a ajuta această colonizare.

„Pe de altă parte, s'a înființat o societate evreiască de colonizări „Oset“ care dispune de sume însemnate și care numără peste 50.000 de membri, aparținând tuturor claselor populației. Diferite organizații străine sprijină mișcarea aceasta și printre ele este și asociația americană „Agro-Joint“, care a dat comitetului „Cosmet“ 1.200.000 de ruble. „Agro-Joint“, a adunat, parese, 50.000.000 de dolari pentru opera aceasta și a mai procurat în mod gratuit coloniștilor numeroase mașini agricole, fie direct, fie prin mijlocirea organizației „Ort“.

Coloniile existente alcătuiesc comune și districte autonome. După „Gazeta din Frankfurt“, coloniștii și organizațiile cari îi sprijină ar căuta să creeze puțin câte puțin teritorii evreiești autonome, cari ar putea forma, cu timpul, în interiorul Uniunii Sovietelor, o republică autonomă. Sovietele nu s'ar opune acestui plan care se potrivește cu constituția lor federalistă.

După cele două fapte documentate: 1. acapararea economică a unei întregi provincii (Galiția), 2. transformarea compactelor colonii jidovești din Rusia meridională în republică autonomă, să ne întoarcem privirea la politica rasei jidovești față de țara noastră.

Oare România din 1927 este atât de departe de Galiția și Ucraina?

Oare conține mai puțină putere de atracție prin bogățiile ei decât cele două ținuturi?

Oare țara noastră întregită, cu atât amar de suferințe seculare și sânge exclusiv românesc, are o situație geografică mai puțin favorabilă pentru dezvoltarea unui comerț mondial la gurile Dunării și la litoralul Mării Negre?

De sigur, că nu! Atunci se înțelege de ce ținutul dintre Nistru și Tisa poate trage pofta de colonizare a neamului lui Israel!

Dar sunt, pentru cine vrea să deschidă ochii, dovezi destule. că s'a pornit o năvălire pașnică dinspre granițele de Nord ale țării, concomitent cu ofensiva Jidanilor din lăuntru țării de a ne ucide țărâni-mea cu alcoolism și a o rări prin îndemnul și favorizarea expatrierii către America de Sud!

Emigrarea Românilor peste Ocean este manevră jidovească, domnule cetitor! Pe de o parte ne golesc satele de Români, pe de alta parte le umple ei imediat, devenind peste noapte și cetățeni români! Aceasta este situația, domnule Ministru de Interne! Cei 70.000 de Jidani, a căror prezență fără rost, ai recunoscut-o d'ta în parlament, înseamnă înlocuirea, prin reducere la mizerie, boale și moarte a 70.000 de Români; înseamnă îngroșarea numărului de minoritari pe mormântul neamului lui Dragoș din părțile Maramureșului.

De ce nu dispui, dle Ministru de Interne, să se țină registre anuale de numărul crescând al jidanilor din satele din partea nordică a țării, spre a putea constata cum armata invadanților semiți sporește în fiecare an, cum aceasta gloată perfidă, dușmănoasă și inasimilabilă coboară încet încet către mijlocul țării, întărită fiind cu certificate de cetățenie, fabricate de rabini sau de funcționarii venali de sub supravegherea d'tale?

Numai atunci, la lumina cifrelor înspăimântătoare, se va vedea că mergem către dezastru național, nu numai prin cotropirea semită ca număr dar și prin extincțiunea fizică a populației noastre rurale, pe care politica iudaică are interesul de a o suprima spre a o înlocui în vechile-i așezăminte.

Această înlocuire s'a consumat în satele din Maramureș, unde în pragul casei, construită de Români în stilul pitoresc al locului, îți apare astăzi chipul proprietarului Jidan! El este conștient, că duce la independență o politică a neamului său, că are datoria a fi ori-când și cu ori-ce sacrificii solidar cu vecinul său consăngean, că are datoria a-și păstra rasa nealterată, că are datoria să slăbească organizația de stat, care-i dă ocrotire, spre a promova mai bine interesele specifice de acaparare și de robire a populației autohtone.

Față de aceasta năvală, mult mai periculoasă de cât năvălirile barbare din fundul evului mediu, noi ce facem?

Sociologii noștri, savanți profesori de Universitate, proclamă că Jidanii sunt asimilabili!

Politicianii de meserie fac afaceri cu Jidanii.

Țărâniimea neștiutoare și nepregătită a lua lupta cu cel mai vicelan și murdar adversar pe terenul economic, cade pradă: sărăcește și se împuținează până la dispariție față

de gloata năvălitorilor, a căror avant gardă se prezintă sub aspectul cămătarului și cărciumarului Jidan.

Fruntașii noștri politici declamă în public că nu există o chestiune ji-

dovească, și între timp dorm pe laurii României Mari!

În curând ne vom trezi, că așa nu mai merge.

I. C. Cătuneanu

Gestul frățesc.

Celebra teorie a lui Houston Stewart Chamberlain asupra „problemei raselor”, care stă la baza gândirii moderne, primește în fiecare zi o verificare tot mai precisă, prin evenimentele politice, sociale, economice și culturale, ce se produc dela un pol la celălalt al globului pământesc. Comunitatea de gândire și simțire a diferitelor rase, cari trăiesc separat în națiuni diferite, se manifestă cu precizia unei legi psihologice universale.

Conștiința de rasă este trează pretutindeni, dar mai ales la rassa latină. Și încă sub forma cea mai pozitivă. Nu un egoism rece și hrăpăreț, care vrea să cucerească și să subjuge tot, pentru a exploata cât mai mult, ci elementul generos, spontan, altruist, umanitar, în cea mai înaltă și adevărată accepție a cuvântului, iată elementul ce caracterizează nobila noastră rasă.

Cu mândrie și satisfacție înșirăm între probele acestei aserțiuni largul gest de sinceră fraternitate, pe care Italia l'a materializat în nota de ratificare a unirii Basarabiei.

Importanța acestui act epocal are două aspecte, de o excepțională valoare istorică.

Întăiu prin faptul că s'a produs nu atunci când iscălirea ratificării nu ar fi însemnat nici o jertfă pentru Italia, adecă imediat după conferința păcii, ci abia acum, după trecerea dc atâția ani. Prin acest act Italia a jertfit, interesele ei față de Rusia Sovietică, cari, mai ales din punct de vedere economic, erau destul de însemnate. Căci Imperiul Roșu oferea espedativa ispititoare a unui imens deșeu pentru industria italiană, care, este în continuă înflorire.

De altă parte tărăgânirea ratificării este pe deplin justificată prin cumințenia diplomatică a politicei externe italiene, care voia să înlăture neînțelegerile dintre țara noastră și aceea lui Troțki Braunstein. Odată ce a recunoscut că acest fapt e imposibil, Italia s'a grăbit să ne manifeste față și luminos marea ei iubire față de noi, tocmai atunci, când mai puțin eram așteptați la aceasta. Deci efectul ratificării a

fost cu atât mai fulminant.

Al doilea aspect important al ratificării este tendința vădită a Italiei de-a se apropia mai mult de țara noastră, la care noi, desigur, nu putem să răspundem decât cu o entuziasată aprobare. Căci Roma, leagănul culturii și civilizației mondiale de trei mii de ani, înseamnă azi, mai mult decât ori când, cel mai sigur punct de sprijin pentru politica noastră externă. Înfloritoarea industrie a Italiei cu rodnică agricultură a României se completează minunat, oferindu-și reciproc deșeuuri sigure și garanțiile de onestitate comercială, care numai între frații de aceeași rasă poate să existe. Dar nu numai interese egoiste de ordin pur economic, cari predomină mentalitatea contaminată de materialismul contemporan, ci și considerente de înalt ordin cultural, demandă apropierea noastră de „Roma Madre”. De nici un alt popor din lume, fie el latin sau nelatin, nu ne leagă mai multe amintiri istorice, decât de cel italian. Iar aspectul avansat și strălucit al culturii italiene moderne, nu poate să fie decât un far foarte luminos pentru viitoarea noastră orientare culturală.

Geniile mari ale gândirii, literaturii, artei și științei italiene. atât în trecut, cât și în prezent, orbesc cu strălucirea lor toate celelalte popoare ale lumii.

Și în fine considerații de ordin militar și politic ne indică drept foarte înțeleaptă integrarea noastră în marea alianță antisovietică, care se conturează tot mai precis sub egida Italiei și Angliei. Ca mâine colosul rusesc narcotizat de demagogia internațională a aventurierilor sovietici, va fi închis într'o cușcă de fier, așa încât să nu mai poată strica nimănu.

Meritul acestui mare gest revine în primul rând titanului dictator al Italiei, neîntrecutului geniu politic și diplomatic al zilelor noastre, mândria rasei latine, pe care o reprezintă pugnănt cu toate calitățile și virtuțile ei. Din somptuosul Palaggo Chigi, Ducele veghiază, zi și noapte, deasupra destinului Italiei, căreia

vrea să-i asigure un strălucit viitor. Și ar putea oare să fie o glorie mai mare pentru Italia decât restabilirea, cimentarea și înflorirea unei mari confederații panlatine, deasupra căreia Eterna Cetate să-și exercite influența ei binefăcătoare, prin încercata ei înțelepciune?

Iată pentru ce, țara noastră dărește o imensă recunoștință lui *Benito Mussolini*, a cărui simbolică personalitate e tot atât de viu admirată și iubită dela Nistru până la Tisa, ca și din Alpi până în Sicilia.

Datorăm deasemenea mare recunoștință *Generalului Avelescu* și guvernului, pe care-l prezidiază, pentru iscusința diplomatică, prin care a pregătit actul ratificării, pentru tenacitatea trează, cu care a înlesnit ratificarea și pentru curajul civic, cu care a înfruntat neîncrederea, înșinuările și calomniile adversarilor săi politici, cari cu toții au închinat cu admirație steagul lor de luptători leali, în fața actului împlinit.

Gestul frățesc al Romei, va avea repercursiunile lui adânci în toate straturile națiunii noastre.

Scumpa noastră Basarabie îmbracă haine de sărbătoare. Minunatele clopote ale catedralei din Chișinău înalță ruga lor cristalină și simfonică spre azurul senin al cerului păcii. Ca un ecou răspund clopotele mici ale bisericuțelor resfirate în toate ungherele Moldovei pentru veci întregite.

Actul Italiei ne dă asigurarea unui puternic aliat, care va ști să apere nu numai cu litera tratatului, ci și cu tunul și cu avionul integritatea Daco-României, atunci când dușmanii secundari vor încerca să invadeze teritoriul ei stințit prin nobila tendință de muncă pașnică și roditoare.

Iar noi să ne îndreptăm privirea recunoscătoare spre țărăurile Tirbului, unde, pe turnul Capitoliului, fâlfăie cele două drapele tricolore ale țării surori ca o simbolică și sărbătorească expresiune a amicitiei italo-române.

Caius Barđoș

Dreptatea toate biruește

și

Adevărul decât toate mai

tare este.

D. Cantemir.

Ofensiva Evreilor împotriva României și mijloacele de remediere.

Atacurile tot mai provocatoare a presei evrești, care trece cu defaimarea și discreditarea României, peste hotare; acțiunea deputaților evrei din Polonia, cari pretind anularea contractului de alianță a Poloniei cu România; demersul Uniunii evrești din Statele-Unite, pentru a pune pe evreii din țara noastră sub scut internațional, protestul evreilor în Paris, mișcarea lor în Bulgaria împotriva României, cu un cuvânt ofensiva generală evreiască pornită de pretutindeni în mod concentric împotriva țării noastre, cum și invazia nesfârșită a evreilor în țară, sunt tot atâtea momente, cari nu se pot trece cu vederea și trebuie să îngrijoreze adânc și să pună pe gânduri serioase pe cei ce hotărăsc politica țării: parlamentul și guvernul nostru.

Aceste manifestațiuni impun întrebarea, că pe ce bază reală își arogă evreii dreptul de a păși atât de pretensiv și ofensiv împotriva statului român.

Pe baza dreptului etnic? Nu, deoarece înainte de război în vechiul regat, cum și în părțile alipite abia se aflau o mână de jidani. Pe baza sacrificiilor aduse de ei pentru această țară? Nu. Să vorbească arhivele curților marțiale din marele război despre faptele lor patriotice/multiplele trădări ale lor, să vorbească documentele. Iată câteva exemple: Ordinul Marelui Cartier General No. 429 din 1916: „Fiind înformați, că soldații evrei și bulgari întrebuințați izolați se predau prizonieri de îndată ce vin în contact cu inamicul, am onoare a vă ruga să binevoiiți a lua măsuri, ca să nu fie întrebuințați în servicii izolate ci să fie ținuți încadrați“.

Ordinul comandantului Diviziei 6-a: „Pentru a preintimpina răul ce decurge pentru noi din informațiunile ce acești dezertori conștienți (evreii) procură inamicului și pentru a înlătura exemplul imoral ce ei dau celorlalți luptători, ordon... Ei nu vor mai fi întrebuințați în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenți de legătură, semnalizatori etc., vor fi supraveghiați cu ultima rigoare și puși la lucru înapoia frontului“ ș. a.

Statistica acestei Divizii arată, că procentul dezertorilor este: 1 român la 26 evrei, iar dacă socotim cât de dispărent de mic a fost procen-

tul evreilor în armată față de români și că evreii prin șuștetenia lor se sustrăgeau dela front la serviciile sedentare, atunci acest raport de dezertori creștea fatal în defavorul evreilor; dar ar fi fost și mai fatal efectele, cari s'ar fi cauzat fronturilor noastre, dacă ei ar fi rămas pe front!

Nimic real nu îndreptățește deci evreimea, ca să constrângă țara noastră la suprimarea mijloacelor și măsurilor, cari să asigure dezvoltarea economică și de dominațiune a elementului românesc care atunci intră în foc, când țara îl reclamă.

La o parte deci, cu lozincele false ale umanitarismului și ale democrației internaționale, tot atâtea sofisme și creațiuni evrești aruncate în vileag, spre a ne face pe noi în țara făurită cu atât amar de sânge românesc, sclavii lor de muncă!

Unde este visul nostru de vracuri și pentru ce a fost adusă jertfa noastră pe altarul națiunii, când spre sfâșietoarea durere, suntem nevoiți să vedem cu ochii proprii, cum prin imigrarea popoarelor din statele vecine ruși, unguri, îndeosebi jidani, cari grație slăbiciunii celor dela cârmă și neglijenței condamnabile a organelor noastre administrative se așează aci, se transformă această frumoasă țară treptat într-o țară cu totul streină de neamul nostru, smulgând la sine și roadele sudoarei țaranului român truditor, acaparând întreg comerțul și industria, bogățiile țării.

Cred, că nici oarbă întâmplare n-a fost, ca organele noastre de administrație să fi oprit și legitimat vreodată pe unul din nenumerații perciunați de marcă sosiți aci peste noapte, cutreerând orașele noastre, pentru a-și căuta noul cuib. Cei, cari au datoria, nu vor să își facă de lucru, nu vreau să audă și să vadă!

Factorii politici, cari au răspunderea și dețin puterea, trebuie să se trezească și să procedeze conform intereselor de stăpânire și de existență cinstită a neamului românesc, al cărui destin ei îl poartă.

Condițiile fundamentale pentru aceasta sunt;

1. să pună stavilă nestrăbătătoare invaziei străine, sub sancțiuni severe atât pentru transgresori cum și pentru cei ce își calcă datoria de control; 2. să expulzeze pe toți

streinii invadați și așezați aci în decursul războiului cum și de atunci încoace, parte prin acte false, parte fără orice acte; 3. să supună pe toți locuitorii țării unei revizuirii de control, înființând întru acest scop la orașe și la sate „comisii pentru controlul populației“, compuse din persoane integre, de încredere și „honoris causa“, din cari comisii să facă parte și membrii minorităților etnice; cari comisii să umble din casă în casă, din locuință în locuință, redând apoi pe toți mușterii nechemăți confrăților lor de peste hotare, ca așa să nu mai fie motiv de p'ângere în contra țării noastre, care geme și p'ârbe în toate încheieturile sub povara paraziților streini; 4. să înființeze pretutindeni, îndeosebi în orașe „birouri pentru evidența populației“, îndatorit fiind sub pedeapsă fiecare locuitor să anunțe acolo locuința sa, cum și toate schimbările de locuință, cum există atari instituții în toate țările înaintate, făcând natural uz larg de controlul de executare; 5. să înființeze în scopul întăririi comerțului și industriei românești, foarte suficiente căminuri pentru ucenicii săraci, cari spre nenorocire sunt chiar români, folosind pentru acest înalt scop părțile din cazarmele devenite azi în urma reducerii armatelor superflue; să înființeze spre a opri exploatarea românilor, pretutindeni cooperative economice și de consum; 7. cu privire la starea anormală etnică îndeosebi a orașelor noastre din părțile alipite, să reformeze legea administrativă de azi, într-o lege, care să asigure preponderanța elementului românesc în consiliile comunale; 8. să modifice și legea electorală în așa fel ca să nu se mai vază îndemnate partidele românești, să recurgă la mila minorităților, la pacturile electorale antinaționale, căci „est modus in rebus“, 9. să intensifice acțiunea de propagandă în țările străine, ca să poată para la timp și efectiv încercările loviturilor adresate țării noastre 10. să institue — după ce s'a purificat țara de străini — o statistică fidelă a populației, îndeosebi arătând și confesiunea și ocupațiunea fiecărui, ca așa să vază reclamanții noștri, că în a căror mâini se află azi întreg comerțul și industria — bogățiile țării, — adevăci întrucât sunt de asuprați confrății lor din România.

În urmă, să grijească mai bine cei chemați, de această țară, dată prin nemărginita jertfă drept moștenire generațiilor cari ne urmează.

Iată unele măsuri radicale, dar juste și practice, cari la noi se impun mai mult, decât oriunde, iată ce trebuie de făcut de către cei dela cârmă, ca să ne scape din ghiarele exploatatorilor noștri, și ca să putem zice înavea, că aceasta țară este a românilor.

Înfăptuirea acestor măsuri însă nu tolerează vorbărie goală, practicată de către cei de sus timp de opt ani pierduți, nu suferă orientări după ciolane și nu admit pacturi în paguba neamului românesc, ci reclamă

un adevărat simț patriotic, un profund sentiment de iubire și durere pentru neam și țară, un desinteres personal, o hoiărare bărbătească și apoi trecerea în mod efectiv și energetic la fapte.

Un lucru trebuie știut. Din cât mai târziu se vor înfăptui aceste condițiuni de viață ale statului și neamului românesc, cu atât mai rău pentru noi.

La fapte deci cei ce dețineți puterea, până când nu va fi prea târziu.

Brândușa Col. i. R.

Reflexii.

O spunem mereu că singura politică românească, adevărată și cinstită, în ce privește chestiunea evreiască, trebuie și nu poate avea alt sens decât cel indicat prin mișcarea național-antisemită.

Această directivă nu e nouă ci e normală, după care s'a orientat politica României mici.

Față de chestiunea evreiască am avut politica tradițională de prevedere. După războiu, politica nouă, de regenerare morală (așa cum se pretinde!) s'a abătut dela linia de conduită a politicei de mai înainte, cu toate că problema a devenit mai îngrijorătoare și crezând că se închide acest capitol din istoria noastră, care a dat ocazie la atâtea frământări, s'au încetățenit Evreii.

Și fiindcă chestiunea nu s'a închis și considerând că politica din Principatele-Unite nu a fost așa de fără sens cum s'ar crede de cei ce nu vreau să înțeleagă că actuala ei soluționare nu e cea definitivă, pentru-că nu poate să dăinuiească, e nemerit să mai luăm aminte și ce spuneau în această chestiune bărbații politici a căror *fapte* ne dau garanția adevăratei intuiții politice, ne asigură, că atitudinea lor, că gândurile lor au fost cele adevărate, cele ce trebuie să ne călăuzească și pe noi, mai mult de cât ne asigură despre adevărata intuiție politică *vorbele* celor de azi.

Supunem deci spre meditare, celor cari mai păstrează oarecare îndoială despre dreptatea cauzei noastre, opiniunile, exprimate în Cameră, a celui ce a fost sufletul consolidării României mici, a celui ce a reprezentat cu atâta vigoare geniul politic românesc și care a fost Ioan C. Brătianu.

În discursul din 21 Iunie 1866¹⁾

¹⁾ A. D. Xenopol; „Istoria partidelor politice în România” vol. I. pag. 517.

spune:

„Evreii au devenit o plagă socială pentru Români, și când națiunea este amenințată, atunci se deșteaptă și devine nu intolerantă ci prevăzătoare. Numai măsuri administrative nu ne pot scăpa de această lepră oprind pe proletarii străini a inunda țara; că acești Evrei au umplut Moldova venind din Galiția și din Rusia, făcând concurență comerțului național pe care l-au dărâmat; că mai înainte Evreii nu erau așa de urâți, ci numai de când, inundând totul, au devenit o plagă pentru toată țara.

Doi ani mai târziu (la 1868) Ioan C. Brătianu dase niște circulări prefectilor prin cari le punea în vedere să interzică așezarea Evreilor la sate, arendarea de moșii și cârciume. P. P. Carp, filosemit, (și pentru confirmare e deajuns să citez ce a spus în interpelare referitor la aceste circulări:.... „din aceste puncte

de vedere concluziunea e că ministrul a urmat o politică putredă.”) îi adresează o interpelare (26 Aprilie — 1868) la care Ioan C. Brătianu răspunde între altele (26 Aprilie — 1868 în Cameră):

„Onorabilul d. P. P. Carp a adăos că înaintea venirii mele la putere chestiunea aceasta nu exista în România. Numai acei ce nu trăesc cu inima și cu sufletul în România, numai aceia pot spune asemenea cuvinte”.

„Eu, D-lor, vă spun drept, dacă puterea executivă poate fi acuzată de ceva, este că nu e destul de puternică ca să ia măsuri ca să nu mai năvălească în România vagabonzi” (vagabonzi în tot discursul e sinonim cu izraeliți).

Aceste s'au spus de către I. C. Brătianu înainte cu mai bine de o jumătate de veac! Era o intuiție adâncă în vorbele: „națiunea când e amenințată se deșteaptă și devine nu intolerantă ci prevăzătoare” dar totodată și un memento!

Politica românească poate da soluții diferite aceleiași probleme, însă nu se poate dezinteresa de ea. Dacă s'a încercat o derogare atât mai trist! Această deslegare în sensul intereselor românești nu s'a dat prin art. 133. Alta trebuie să fie soluționarea și toți suntem datori să o căutăm. Prin chibzuința de-zinteresată și românească a tuturor se poate asigura adevărata rezolvare și cea care e firească.

*Ioan Stoia
stud. în drept*

Agricultura amenințată.

După ce-am pierdut Comerțul și Industria, după ce am pierdut pădurile și exploatarile miniere; suntem amenințați să pierdem și cel din urmă izvor de avuție, bogăția capitală a Țării noastre: *Agricultura*.

Intr'adevăr, executori fideli ai planului lor de acaparare, Jidani au năpădit sindicatele agricole și-au fondat bănci cu scopul de-a concura pe cele românești existente și de-a canaliza astfel în folosul lor întregul comerț și eventual întreaga industrie agricolă.

Datorită acestui fapt am ajuns astăzi să avem în fruntea „Uniunii Generale a Sindicatelor Agricole din România” un jidan, *Di. Muncel*. Ceva mai mult; au pătruns chiar și în sindicatele agricole județene.

Astfel, datorită nu știu cărei împrejurări un alt jidan, *Zuckermann*, căruia îi place să-și mai zică și Zăhăreanu, este președintele Sindicatului Agricol de Ialomița. Acest *Zuckermann-Zăhăreanu*, cu obrăznicia ce-i caracterizează rasa, a mutat sediul Sindicatului Agricol de Ialomița dela Călărași la..... București. La Călărași nu se simțea destul de comod domnia-lui; îi lipseau cafenele, teatre și alte distracții de cari Israel nu se poate lipsi. Jidanul acesta obraznic, datorită trecerii ce are pe lângă diferite personalități politice, mai este și membru în comisiunea Ministerului de Industrie și Comerț, care avizează asupra reducerii de taxe vamale la mașinile agricole ce se importă. În această calitate se arată pe deoparte

foarte răuvoitor agricultorilor români, iar pe dealtă parte face toate înlesnirile posibile societăților jidovești de mașini agricole.

O deosebită gravitate prezintă faptul că „Banca Moldova“, bancă care are 200 funcționari jidani și..... 2 români, a acaparat tot porumbul din județele de nord ale Moldovei, cumpărând cu un preț minim peste 600 vagoane porumb.

În timp ce sătenii, nevoiți să-și vândă porumbul pe un preț ridicol, n'au cu ce-și plăti impozitele, jidanii speculanți au depozitat vagoanele, așteptând din zi în zi urcarea prețurilor.

Români, descătușați-vă de robia Zuckermanilor și Muncelilor, susțineți cooperativele, societățile și băncile voastre românești; dacă nu sunt destule, străduiți-vă și creați altele noi și faceți astfel ca principala noastră bogăție națională să nu se scurgă în mâinile veneticilor veniți de peste hotare, ci să fie a aceluia ce muncește cu sudoarea frunții lui brazda pentru care veacuri de-arândul a plătit atât tribut de sânge, el și numai el.

Ion V. Emilian.

Ancheta organizației L. A. N. C. în cauza: „Cum operează un notar jidan într'o comună românească“

— Scrisoare deschisă către Dl ministru de interne, Oct. Goga —

Domnule Ministru,

Strigătele sfâșietoare de durere ale locuitorilor unui ținut românesc dar înstrăinat din nordul Ardealului pentru chinul cel duc, mizeria în care trăiesc și nedreptățile strigătoare ce i-se fac, din partea unor exponenți ai administrației departe de bătăile inimilor acestor îndelung răbdători, nici de data aceasta nu ne-a putut lăsa în pasivitate și în dorința de a intra în miezul durerilor, spre a ne convinge, ne-am deplasat pentru zilele de 5—6 ale lunii curente în comuna Moisei din județul Maramureș.

Departa pe plaiuri mai puțin cunoscute, de acei cari în mod imperativ ar trebui să ne cunoască toate colțurile țării, este așezată și comuna Moisei, cu majoritatea locuitorilor Români. Intrând pentru prima dată în această comună, — dealtcum la fel în ori-care alta din acest județ în special. — și cercetând vom afla o situație tristă și dureroasă. În centrele satelor pe distanțe mari se poate vedea pe ambele părți, aproape casă lângă casă și pe a căror frontispicii zace ruginit pecetul focarelor de sistematică degenerare și încurajatoare a desfrăului a elementului românesc secătuit și căzut complect pradă în mâinile acestor meșteșugari cu rutina din tată'n fiu. Pecetul, de pe aceste case proprietate fără nici o singură excepție aproape ale Jidanilor perciu-nați, poartă scumpa stemă a țării noastre întregită din cheagul eroilor cari mușcând țărâna și-au dat duhul, iar dedesubt mai sfidător ca ori unde sunt înșirate cuvintele „Vânzare a tot felul de beuturi spirtoase în mod nelimitat“.

Cu aceasta ocazie țin să mă folosesc cu un regret adânc, dle Ministru, de cuvintele pe cari le-am auzit dela dl Dr. Dorox exponentul DV. din fruntea județului care mi-a spus „Fiecare locuință jidovească din acest județ este o cârciumă fie ea autorizată sau clandestină“ și cum jidanii sunt așa de numeroși în acest județ la sate ca și la orașe și orașele Vă rugăm să vă dați seama și să vă folosiți de câteva momente de sălășluire în cuibul rece de înalt ordin național, despre situația în care trăiesc bieții români în a căror oase rod adânc paraziții cuibăriți iar gemetul lor de durere este înăbușit cu putere de unii factori conducători ai destinelor lor, despoți în adâncul înțeles al cuvântului.

Cercetând, cu multă bună-voință, vă asigurăm că vă veți da seama de adevăratul calvar, deci întindeți-vă mâna deasupra intereselor politice ce v'ar opri și ajutați-i pe acei nenorociți, căci aveți cum, cel puțin în ceasul al unsprăzecelea, căci cupa durerilor se va umple și când va începe să se verse va fi prea târziu.

Caracteristic este cazul notarului jidan Filip Rotschild din comuna Moisei, care în toate manifestările lui este un criminal pentru locuitorii români ai acestei comune. Parte din nedreptățile și atitudinea lui absolut dușmănoasă, se cuprind în plângerea adresată organizației L. A. N. C. și publicată în no. 8 din 15 Februarie a. c. al revistei „Înfrățirea Românească“, de către totalitatea Românilor de cari susnumitul notar își bate joc așa cum îi convine fără ca să fi fost vreodată tras la răspundere de cineva.

Nu vom încerca să readucem faptele lui din nou și de această dată, fiindcă ele vă vor fi aduse pe altă cale când veți pune în balanța conștiinței dv. următoarele versuri ale poetului de peste Carpații de o dată...

• La noi femeile plângând
Își torc pe fus fuiorul
Și jalea adâncă îmbrățișând
Și tatăl și feciorul.... și lacrimile văduvelor de război, cari primesc pensia cuvenită lor și orfanilor, nu conform legii ci din mila notarului rămânând la aprecierea lui cât le revine respective cât li-se de-trage pentru fonduri a căror destinație nu se cunoaște... precum și a văduvelor în urma accidentelor de pădure cărora deasemenea li-se plătesc o anumită pensie pentru-care act părintele comunei pretinde, găini, pui, oaă etc., deasemenea balanța se va încărcă cu carăle de fân, viteii sequestrați în mod ilegal, hainele și coperitoarele luate de pe copiii orfani și săraci pentru așiaranja locuința din Vișeu în admirabilul stil românesc, etc. etc.

Punând în fața dv. o iconă res-trânsă în cadrele unui articol parte din tâlhăriile ce le face numitul notar Jidan, fără a fi stânjenit în acțiunea sa crudă ipocrită și mișlească de autoritățile în drept dela cari am încercat să iau relații în sensul acesta, și drept răspuns domniile lor afirmă; „Decăteori?? am inspectat aceasta comună, nu ni-sau plâns locuitorii de asemenea lucruri“. Răspunsul Vă rog să-mi dați voie să-l dăm noi cu precizie. Când s'au deplasat în comună, fie dl Prefect fie dl Pretor, cari azi se prefind mari cunoscători ai necazurilor nenorociților din Maramureș, și-au luat la stânga pe dl. Filip Rotschild iar la dreapta pe șeful postului de jandarmi, adevăți sperietoarele. Deci găsim că este natural că nu s'a putut plânge nimenea căci în urmă tot cu mișlescul dărab de carne au rămas, care și-ar fi răsbunat cu vârf și îndesat. Avem ferma convingere Domnule Ministru, că nu veți ezita un moment de a scăpa o comună românească de un specimen dăunător a tot ceiace este românesc și îl veți pune, mai repede decât credem, la locul ce-i compete... În consecință sperăm bă proiectul de romanizare cu elemente românești în județele cutropite de scursorile semite, de asemenea nu va întârzia, făcând astfel o operă de neperitoare urmare în vindecarea rănilor săpate în trupul Maramurășului.

Primiți asigurarea deosebitelor noastre considerațiuni... M. Șerbu

L. A. N. C. la Lupeni.

După cum am amintit în No. 7 din 13 Februarie al revistei noastre, Sâmbătă în 26 Februarie, secția Lupeni a L. A. N. C. a aranjat o frumoasă petrecere teatrală, împreună cu dans.

Pentru actul sfințirii steagului au venit din partea L. A. N. C. dnii prof. Zelea Codreanu deputat, adv. dr. Valer Pop deputat, păr. Ioan Moța și Ștefan Peneș; dl profesor I. C. Cătuneanu din cauză de boală fiind împiedecat să participe. Frunțașii mișcării au sosit în Petroșani la orele 3, unde s'au oprit câteva ore pentru a-l vizita, și a se convinge în deosebi, cât de slab este reprezentat elementul românesc în comerț, numărând dela biserică până la podul Maleia 4 (zi patru) firme românești față de zecile firme jidovești.

Cu trenul de 6 ore au continuat drumul la Lupeni. Sala de spectacole a Casinei române din Lupeni era archi plină de români doritori de o petrecere curat românească, și de a vedea solii L. A. N. C. Intellectuali români din Lupeni, onoare puținelor excepții, străluciau prin absență.

S'au jucat frumos piesele „Comoara”, Cinematograful, un Monolog al drotarului, și a plăcut mult Călușerul jucat de 7 domnișoare în costum național.

Duminecă la 10 ore bisericuța gr.-or. română era populată de credincioșii curioși. Dnii deputați au cercetat și biserica gr.-catolică. După terminarea sfinte Liturghii a urmat sfințirea steagului cu care ocazie părintele V. Șandru a cetit rugăciuni foarte mișcătoare. Terminând actul sfințirii, credincioșii se adună în casina română, unde românășii dornici de a auzi cuvântul Ligei nu mai încăpeau. Asistența isbucnește în aclamațiuni, la intrarea în sală a deputaților Ligei.

Președintele secției Lupeni a L. A. N. C. dl George Hăljiion mecanic la uzina electrică deschide adunarea, mulțumește frunțașilor Ligei pentru interesul ce'l poartă muncitorimeii din Valea Jiului, le dorește bun venit și îi roagă să explice numeroasei asistențe pericolul ce amenință existența românismului și mijloacele prin care putem înlătura acest pericol. În sală afară de steagul L. A. N. C. era și drapelul foștilor voluntari, lipsea însă steagul S. N. R. Președintele adunării dă cuvântul dlui Ștefan Peneș. Acesta arată jertfele fraților din Regat, su-

ferințele, și tot calvarul românilor din Ardeal, Banat și celelalte părți până când am ajuns să făurim România-Mare, în hotarele ei de azi. Arată mai departe, că românul deși politicește este stăpân pe aceste hotare, economicește este însă rob, pentru că cele mai bănoase isvoare de venit din România, precum sunt, meseriile, industriile, comerțul, băncile, sunt în mâna streinilor. Aici vorbitorul face deosebirea între minoritarii creștini, cu care putem trăi ca și cu frații, dacă aceștia voesc să se supună legilor, obiceiurilor, și orânduelilor țării, și între minoritarii necreștini care n'au nici țară, nici credință, nici obiceiuri asemănătoare cu ale noastre, jidanii, cari prin legile lor au datorința să ne jefuiască, să ne ruineze trupește, și sufletește, să ne îndobitocască prin alcool și să ne robească ca pe vite. Acest neam vagabond după ce a pus stăpânire pe comerț, pe fabrici, pe finanțe, pe presă, caută să ne nimicască biserica prin subvenții date sectelor religioase, caută să ne nimicasească armata, prin agitații și ațățări la nesupunere și rebeliune a tinerilor noștri feciori înrolați, mai departe caută să ne distrugă Regalitatea, prin propagandă socialistă, comunistă și republicană. După acestea, explică asistenței cum se poate să ne scăpăm de acest neam blăstămat. Să deschidem ochii ca să vedem acest pericol în toată grozăvia lui să ne hotărâm să nu mai întreținem cu banii noștri, să cumpărăm cele de lipsă numai dela comericanții și dela meseriașii români să ne dăm copiii la negoț și la meserii și în felul acesta să nu mai dăm nici un ban jidanilor. Roagă asistența să asculte cuvântul dlor deputați prin care nu cer voturi, ci luminează.

Urmează la cuvânt, delegatul secției Vulcan a L. A. N. C., minerul Ioan Faur, care salută cu frumoase cuvinte pe dnii deputați ai Ligei, se bucură că îi vede în mijlocul muncitorimeii, și le promise că muncitorimea română e sătulă de învățămintele streine, și voeste ca să fie folositoare Patriei și neamului românesc. Vorbește apoi părintele Ioan Moța din Orăștie, dsa arată în cuvinte și pilde frumoase, cât de bogată este țara noastră și că toate bogățiile ei încap pe mâinile jidanilor. Explică cum jidovimea din streinătate strigă în gura mare că în România întâlnești la tot pasul ji-

dani omorâți, aceasta numai ca să ne defaime, în fața popoarelor civilizate, și pentru că ne vede că suntem de slabi și de toleranți arăta cât de conștienți și cât de făloși sunt Americanii față de sireini deși sunt culți nu ca românul slugă plecată la tot veneticul de jidan. Sfătueste pe cei de față, ca să facă zid în jurul steagului L. A. N. C. și să lupte alătura de cărturarii și de frunțașii Ligei pentru ca să scăpăm țara de pericolul jidovesc. După păr. Moța urmează dl dr. Valer Pop deputat al Ligei. Dsa salută asistența, și în deosebi drapelul voluntarilor, arătând timpul de luptă și de zbcium, când însuși dsa s'a înrolat ca legionar în Italia, ca să lupte pentru desrobirea Ardealului. Ardealul s'a desrobit politicește dar continuă a fi rob economicește, rob jidovismului, care pentru ca să ne învrăjbească și să ne destrame pe noi creștinii, între alte mijloace a născocit socialismul care propagă lupta de clasă lupta muncitorilor contra clasei de mijloc, contra capitaliștilor, și contra plugarilor dar numai între creștini pentru ca în urma acestei încăerări să câștige jidanii. Pentru evidențierea adevărului că socialismul este născocit pentru învrăjbierea creștinilor arată că în revoluția din Paris în 1848 au suferit numai creștinii, iar capitaliștilor jidani nu li-s'a întâmplat nimic, ba ce e mai mult au beneficiat sporindu-și bogăția. Alt exemplu este Rusia de azi. Acolo socialiștii au mănât în luptă pe muncitori, ca să distrugă pe capitaliști spunându-li-se că muncitorul trebuie să guverneze. Urmarea a fost că muncitorul a răsturnat prin sabie și foc, toată alcătuirea de stat pentru ca să se ridice la cârmă nu muncitorii, ci niște jidovi speculanți, Krasin un jidobolșevic, moare lăsând o moștenire de patru miliarde de lei, în timp ce muncitorul rus tânjește în sărăcie, fără bucuria vieții familiare că femeile sunt comunizate. Stărueste ca muncitorimea să se lapede de învățăturile socialiste, să facă zid în jurul steagului Ligei și să lupte pentru izgonirea jidovimeii din țara românească. Vorbitorul este îndelung aplaudat. Urmează la cuvânt dl prof. Ioan Zelea Codreanu deputat al Ligei. Dsa începe vorbirea spunând că se deosebește de toți vorbitorii de mai înainte întrucât, spune că scopul Ligei este curățirea țării de jidani iar mijlocul este războiul Dsul vine să cheme muncitorimea Creștină

din Valea Jiului la luptă sub steagul Ligei. Arată cu exemple clare, cum jidovimea a ajuns să fie atât de numeroasă că tot la 7 Români avem un jidov, că ne-au cuprins 60% din pământurile expropriate rămase la dispoziția satelor, arată, că 85% din totalul cărciumilor din România sunt în mâinile jidanilor, și tot ei au în stăpânire 98% din pădurile României, tot astfel și comer-

țul și meseriile și industriile și finanțele. În acest caz românului i-au rămas brațele și datorința să muncească ca să îmbogățească pe jidani. Arată cum voește Liga să curețe Țara de jidani și cum înțelege să treacă toate proprietățile și bogățiile acestora la Români; enumeră decretele prin care urmează să legifereze toate neajunsurile de azi. Arată mai departe că Liga are în

program și chestiunea muncitorească, voește ca muncitorul să participe la câștig și să fie coproprietar la întreprindere.

Azistența ovaționează îndelung pe vorbitor. Urmează apoi depunerea jurământului și închiderea adunării fiind timpul de tot înaintat. Delegații Ligei se îndreptează spre gară lăsând în urma lor lumina care ne vîd mîntui din ghiarele jidovismului, distrugător.

Activitatea parlamentară.

Di deputat Valeriu Pop, vicepreședintele L. A. N. C., a făcut, în ultimul timp, două comunicări importante, care au avut un viu răsunet în opinia publică, relatate fiind, cu mențiunea unei excepționale importante, de către presa cotidiană.

Prima comunicare, rostită în ședința Camerei la 11 Februarie a. c., are o mare însemnătate prin faptul că vizează defectuositatea organizării serviciului nostru diplomatic. Textul acestor Comunicări este următorul:

„Serviciul diplomatic este unul din principalele instrumente ale apărării naționale. Acest serviciu însă numai atunci își poate face întreaga datorie, dacă dispune de un personal de elită, bine selecționat, cu strălucite calități morale și intelectuale și este înzestrat cu mijloace materiale suficiente, însă just repartizate.

Am urmărit cu interes și în același timp cu mahnire aprecierile puțin favorabile ale presei noastre, evident nu ale anumitei presei, la adresa acestui important serviciu. Deși aceste aprecieri erau de natură de a zdruncina autoritatea morală a serviciului nostru diplomatic, totuși, aceste atacuri au rămas fără nici un răspuns din partea Ministerului de externe.

Informându-mă asupra temeiniciei acestor aprecieri din sorginte bine documentată, mi s'au dat lămuriri, ce par a îndreptăți atitudinea presei, în special a ziarelor „Universul“ și „Cuvântul“.

În consecință am onoare a adresa o interpelare d-lui ministru de externe asupra insuficienței organizării serviciului nostru diplomatic, asupra incuriei și risipei fără criterii de către organele în subordine a mijloacelor materiale puse la dispoziție, cum și asupra lipsei de discernământ în numirea sau menținerea în serviciu a unor înalți funcționari, cari sunt invinuiți de inca-

pacitate, de acte nepatriotice sau de desfrâu patologic“.

Am reprodus această comunicare, sub impresia unei întâmplări caracteristice, care s'a produs acum câteva zile la Cluj.

Apăruse în revista noastră un articol, în care se bănuiau oarecari acuzații aduse armatei franceze. Bineînțeles că totul era numai o neînțelegere. Consulul Republicii franceze din Cluj, Dl. Conte de Laigue, sesizat de apariția acestui articol, a făcut însă imediat demersuri energice, care au fost risipite numai după explicația neînțelegerii și apariția unei precizări, în coloanele revistei noastre, prin care lămuriam situația. Ce deosebire între diplomatul francez, care stă cu cinste la postul de datorie, într'un mic orașel dela gurile Dunării și între Ministrul României dela Paris, un domn Diamandy, care îl invită la masă pe jidanul socialist Leon Blum a doua zi după ce ne-a insultat țara și neamul, într'un meeting popular. A doua comunicare, rostită în ședința camerei din 5 Martie, privește atitudinea stranie, pe care au avut-o Sașii din Brașov, față de A. S. R. Principele Nicolae, cu ocazia concursului de Sky din Brașov. Iată textul acestei comunicări:

„La 27 Februarie 1927 societatea sportivă „Kronstadter Sky-Verein“ din Brașov a organizat un concurs de sky. Organizatorii concursului au invitat pe A. S. R. Principele Nicolae să patroneze acest concurs. Alteța Sa Regală nu a pregetat să onoreze cu Înalta Sa prezență această serbare sportivă.

Conducerea societății organizatoare a concursului având în frunte pe un domn Serbes, care în timpul războiului a făcut serviciu de spionaj nemților contra armatei române, pe același domn Serbes, care într'o ședință recentă a consiliului comunal din Brașov, a contestat

caracterul de stat național al României și drepturile limbei românești, a avut lipsa de bun simț, de loialitate, cum și îndrăzneala de a exclude cu desăvârșire pe Români de la această serbare și de a oferi Alteței Sale Regale un banchet într'o tavernă a fabricii de bere Czell, tavernă vopsită în culorile naționale ale Ungariei.

Nici un român, nici un reprezentant al autorităților nu a fost invitat la serbare sau banchet, iar celor ce din proprie inițiativă au încercat participarea la serbarea sportivă, cinstită prin prezența Alteței Sale Regale, li s'a interzis accesul.

Iată rezumatul scurt al unui articol apărut în oficiosul guvernului din Cluj, „Biruința“ No. 257 din 2 Martie 1927:

Dacă această informațiune este în conformitate cu adevărul, procedeul concetățenilor minoritari dela societatea sportivă din Brașov este o indelicatete grosolană și insolentă față de un membru al Casei Domnitoare și în același timp o palmă aplicată pe obrajii demnității noastre naționale.

Am onoare deci a întreba pe dl ministru de interne dacă informația dată de ziarul „Biruința“ din Cluj și adusă la cunoștința Camerei este întemeiată și dacă da, ce sancțiuni se vor aplica celor vinovați?

Până aici textul comunicării.

Subsecretarul de Stat Bucșan a încercat să „spele“ această afacere, care nici decum nu face cinste celor ce au răspunderea de-a veghia ca membrii Casei noastre Regale să fie expuși la asemenea situații incompatibile cu noțiunea demnității naționale.

Dar faptul că informația, pe care se întemeiază comunicarea, a apărut în ziarul „Biruința“, organul guvernamental din Cluj, care nu riscă afirmări inexacte în legătură cu si-

tuajii ce angajează guvernul, ne face să credem că se impune o anchetă serioasă pentru stabilirea răspunderilor, în cece privește trecutul, iar

de altă parte măsuri preventive pentru viitor, ca să fie exclusă posibilitatea respectării unei întâmplări asemănătoare absolut intolerabile.

Un jidan încăpăținat care se agață de un post ce nu i-se mai cuvine.

Este cunoscută cetitorilor noștri campania ce-a trebuit să se ducă pentru ca jidanului Gyalui-Wolf Farkas, fost director tehnic la biblioteca Universității din Cluj, să i-se aplice legea limitei de vârstă și să fie scos la pensie. Atâția merituși generali, magistrați și funcționari români sunt trimiși la pensie, când împlinesc vârsta prevăzută de lege, fără nici-o considerație, iar aceștia acceptă. Numai acest încăpăținat jidan pretinde să i-se aplice un regim special ca să mai poată feri Biblioteca pe încă 10 ani, lăfăindu-se într-o funcție bine retribuită, fără a lucra ceva, afară dacă nu numim muncă științifică și demnă de faima unui savant european, cum i-se face reclamă, conducerea prin sălile Bibliotecii a persoanelor simandicoase.

În fine însă Ministrul Instrucțiunii a înțeles că nu poate tolera sfidarea opiniei publice române revoltate și într'un moment de opintire patriotică l-a pus în pensie pe dl Wolf Farkas. Jidanul cu bune legături personale, s'a făcut luntre și punte, ca Ministrul să revină asupra pensionării. N'a lipsit nici intervenția la Liga Națiunilor, la Monarhul greu bolnav și a știut să afle și coade de topor. La urmă văzând că intervențiile nu prind, a

apucat calea legală ce trebuia luată dela început, și s'a adresat Contenciosului de pe lângă Curtea de Apel din Cluj. Pe semne a presimțit, că aci nu mai au efect lingușelile desgustătoare, de aceea nu se grăbise. Curtea de Apel a debătut recursul în luna Ianuarie, a aflat că bine s'a aplicat legea și a respins recursul jidanului, dar acesta, după cât știm a făcut apel la Curtea de Casație, unde nu ne îndoiim, că hotărârea Curții de Apel va fi menținută în vigoare. Este de notat că recursul jidanului Wolf este susținut de avocatul evreu Kiss, fost deputat liberal, care este cunoscut ca având legături bune cu unele cercuri. Astfel abilul domn Gyalui-Wolf gândește că va ajunge mai de grabă la rezultat decât cu intervenția la Magyar părț, unde era natural să se adreseze ca un fervent aderent al acestui partid iredentist.

Așteptăm cu încredere hotărârea Inaltei Curți de Casație și sperăm că în fine vom vedea scăpată de această lichea Biblioteca Universității a Daciei, unde au mai rămas destui discipoli ai celui plecat ca să propovăduiască mai departe maghiarismul.

Dânsul ar trebui să fie bun bucuros că scapă astfel teafăr și nes-

tigmatizat dintr'o situație destul de primejdioasă, ce și-a creat-o el singur la Biblioteca, unde i s'au adus o mulțime de acuze grave, ref. la atitudinea lui vădit anti românească și iredentistă. Cum știm ancheta este în curs și a stabilit fapte grave.

Student...

STUDENT, cuvânt șoptit cu înfiorare trezind de regrete, el întrunește în sine amintirea unei vieți pline de iluzii, în care sufletul lui caracterizat printr'un juvenil entuziasm s'avântă în goană spre ideal și frumos. O fericită îmbinare de contraste, subtil când împrejurările o cer, răutăcios când conștiința îl îndeamnă. Ferment în prefaceri sociale, pasiv de multe ori când e vorba de interesu-și personal.

Peste tot: În cartierul Latin ca și la România-Jună, la Budapesta și Berlin ca la Cluj și București, studentul ce retrăește în clipe sfinte măreția trecutului, a rămas același.

Student, e cuvântul ce se perpetuiază din generație în generație, cu aceleași note componente ale individualității sale și fără ca, ceva să-i poată opri visul și aspirațiile.

Departa de cămin ca și în mijlocul celor legați pe veșnicie de glie, el a avut un singur gând, un singur ideal pentru care a înțeles să lupte punând în scris fărâmi din sufletul lui, iar în vorbă jalea unui neam ce așteaptă o dreaptă și meritată sâr-bătoare.

A făcut din condeiu și din cuvânt spadă și cu puterea ce ți-o dă credința neînfricată, visul lui scump, pentru cari legiuni de studenți au mușcat țărâna pământului-mami, s'a coborât din lumea irealității în lumea certitudinilor pământeste.

Și așa fugar cum am fixat tipul studentului a cărui haină arată de multe ori urmele unei prea mari intimități cu depresiunile atmosferice, el esie și va rămâne un „ROL“, la care gândindu-se acei pe care i-a nins povara anilor vor vărsa discret acele lacrimi, cari absorbite de inimă nu cad niciodată pe pământ.

În mijlocul națiunilor lăncezânde, studențimea este un popor nou, viu și puternic.

V. M.

Democrație: Libertate, egalitate, fraternitate. Liber să te insulte el, liber să te batjocorească el, — liber — libertatea presei.

Liberă dezertarea, liberă fraudă.

Liber tu Român în propria ta țară să primești insulta, liber să taci, liber chiar să te sinucizi.

Liber să se preumbe el și liber să muncești tu.

Egalitate. Dar nu egalitate de mijloace și de muncă. Urați în automobile, te invită pe tine, Nație românească, lăsată desculță și anemiata din cauza asupririi lor, să faci alături de roata mașinii lor aceiaș cursă.

Fraternitate.

Nu cred că există alt neam care să împingă mai departe decât jidanii acest sentiment.

Probă că au fraternizat cu inamicii țării, chiar în vreme de războiu.

Maiorul Băgulescu.

*Cine a'ndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câtnii,
Mânca-i-ar casa pustia
Și neamul nemernicia.*

M. Eminescu

In tramvai.

— Mergeți la pădure domnișoară?

— Da domnule.

Tramvaiul străbătu strada Cisnădiei cu urutul său elegant, traversă diagonalic în fața restaurantului „Bufniță” și se opri brusc dinaintea Bretterului, pe cheiul hotelului „Bulevard”.

Prin alee, deacurmezișul, arbori stufoși își culcau umbra, lăsând să pătrundă printre frunze, câte un petec de soare gălbui și zimțiat. Lumea se plimba de colo până acolo, trecând alene pe pardoseala îngustă, care părea un covor întins; câteva persoane grase, gesticulau cu a-prindere, legănându-se într-o parte și alta, ca arcurile unei trăsurii de gală.

Klaksonul dângănea nerăbdător. Un individ își făcu loc prin mulțime, gata să răstoarne câțiva trecători în graba lui. Ajuns pe marginea trotuarului, se agață cu disperare de bara vagonului, și-și înfipse piciorul pe scară.

Tramvaiul se puse în mișcare.

— Ce tip inestetic! îmi zise domnișoara Herta, arătând spre noul venit, care era un evreu soios; cu barba zburlită și cu nasul încârligat. Oare de ce nu pun oamenii acestia nici o grijă pe exterior?

Frumoșii ei ochi, muiati în lumina unui cer străveziu, se opriră întrebători asupra mea.

— Iată o întrebare, care deschide drumul unei discuții cam lungi, răspunsei eu.

— Este oare atât de greu să vorbești despre „acest soi” de oameni?

— Nu e greu, domnișoară, ci neplăcut. Însăși dvoastră evitați să le spuneți pe nume, ceea ce justifică îndeajuns repulziunea mea față de ei; și apoi, o convorbire de felul acesta nu te poate însufleți câtuși de puțin.

— Nu înțeleg atunci, reluă ea, cum puteți duce o campanie atât de violentă împotriva lor, când nu are bază flacăra entuziasmului.

— Să vă explic cum domnișoară. Noi, când luptăm, fie cu vorba, fie cu fapta, vocea noastră nu e exuberanța unui avânt, ci un strigăt de durere.

Domnișoara Herta pufni într'un hohot, care-i săpă gropițe adorabile în obraz

— Fără îndoială, zise ea ironic, dvoastră studenții, de câteori dați într'un evreu, o faceți sub presiunea unei dureri interne(?)

La aceste cuvinte zâmbii și eu,

de oarece nu-mi puteam închipui o scenă, în care să bați jidani, fără să simți o mare plăcere.

— Nu e așa că zâmbești? izbucni ea cu obrajii împurpurați.

— Sunt silit domnișoară, pentru că și la noi ca în oricare parte, găsești cât de cât puțină demagogie, dar, din fericire, aceasta nu bântue decât printre elementele cele mai tinere, cari sunt gata oricând să și-o valorifice în lovituri de baston. Prin aceasta nu aduc nici o stricăciune ideii inițiale, ci pun în aplicare principiul filozofic al lui Descartes: „je pense, donc je suis”, adică: eu bat, deci sunt antisemit.

Tramvaiul se opri la „Urania” pentru a lua câteva persoane, și porni din nou. Inghesuiala era din ce în ce mai mare. Nu vedeai de cât Sași, asortați cu mâncări și cu bună dispoziție, cari, ademeniți de vreme, furnicau în toate părțile având aceeaș țintă comună, să iasă cât mai repede la pădure. Unii dintre ei, echipați cu bocanci (fără deosebire de sex) cu ghitare, sau cu bastoane lungi de sport, cari fac pe cocoanele noastre să și păzească pantofii, de câteori se află în apropierea lor.

Dșoara Herta stetea gânditoare în partea din față, având în mână, drept orice echipament, o carte de Marlitt. O întorcea distrată printre degete, o mângăia, și-și făcea vânt, ducând-o pe la obraji, de oarece căldura devenise insuportabilă. Privind spre ușe, zări pe evreu, cu pulpana mantiei umflată de vânt, atârând de scări ca un lucru de prisos, părea un apendice pe pragul de a fi tăiat de către chirurg, un sentiment de rău îi crispă fața. Se întoarse spre mine:

— E o barbarie să prigonești niște oameni, cari nu vă cer altceva, decât să-i lăsați să trăiască. D-zeu n'a lăsat oare ca fiecare creatură să se bucure de lumină și de căldură?

— Să se bucure în țara lui, dar nu într'a mea, răspunsei eu cinic.

— Cât egoism de rasă! exclamă ea cu o indignare, care o prindea admirabil.

— E nemăsurat de mic pe lângă cel sădesc, care face pe consăp-genii d-voastră să se izoleze chiar și de creștini.

— E adevărat, afirmă ea după oarecare timp, pătrunsă de puterea acestui argument. Dar te rog să crezi, că aceasta nu provine din răutate, ci din cauza firei lor.

— Să-i zicem. Nu înțeleg însă,

cum de luați apărarea evreilor, când adineaori, ați evitat să le pronunțați numele.

— Mi-e scârbă de ei, și de ceaceți-e scârbă și-e și milă, n'am decât să aduc ca dovadă pe Țigani, a căror mizerie te înfioară, dar de cari nu-ți vine să te apropii, nici chiar când le faci pomană. Eu, în locul dvoastră aș duce o campanie împotriva ritului și nu a oamenilor: i-aș tunde pe toți evreii, așa cum și-a tuns Petru cel Mare pravoslavnicii săi cetățeni.

— Noi, dșoară, vrem să stărpim răul dela rădăcină, nu ne mulțumim cu aceea, că-i retézăm numai frunzele. Dacă vreți să aveți o idee de pericolul ce-l prezintă evreii, să pornim dela un amănunt experimental. Il vedeți pe jidanul acesta cum stă pe scară, ca un câne jigărit la poarta unei case streine?

— Da.

— Ei bine, pun rămășag, că până la casarmă va fi lângă noi, cu toate că îmbulzeala nu te lasă să răzbești nici măcar până la ușa compartimentului.

Un zâmbet de neîncredere desfăcu buzele dșoarei Herta.

— Veți vedea!

Tăcerea se instală între amândoi. Din când în când, ne uitam spre evreu cu ochii unui vânător care pândeste, și observam, că la fiecare dată, făcea progrese uimitoare. La început era prevăzător, când cineva îl lua peste picior, își însușia un aer umilit, care dezarma pe oricine. Rând pe rând, schimbă măștile, făcând uz de viclenie, de șiretenie, și când era pe punctul de a-și atinge țelul, sfârși prin a deveni insolent. Era acum înaintea noastră și pretindea să-i facem loc, să poată șede și el. Atâta obrăznicie mă scoase din sărite, tot sângele îmi ferbea. Mă sculai și-l privii atât de amenințător, încât îngalbeni.

Dșoara Herta, speriată de ceace avea să se întâmple, se ridică și ea.

— Pentru Dzeu vrei să faci scandal? îmi șopti, abia stăpânindu-și groaza. Avea dreptate. Să mă fac de râs înaintea unei lumi întregi. Mă așezai din nou oarecum potolită, dar ea încă tot neliniștită, propuse să ne continuăm drumul pe jos, ca astfel neconturbați, de nimeni, să putem extrage și morala pătaniei. Pădurea era aproape. Coborărăm și o luarăm înaintea pe o cărare îngustă gândindu-ne la acei mii de nenorociți scoși din posturi și aruncați pe stradă de către jidani, pe lângă cari, întâmplarea noastră nu era decât un simbol. I. Neamțiu

INFORMAȚIUNI

INTERNE.

Liberalii și conștiința românească. „Curierul Israelit” se bucură și urlă. Și-a mai găsit un tovarăș care să protesteze împotriva vrednicilor jurați dela Câmpulung cari au achitat pe elevul Totu. Este „Glasul Bucovinei”, organul partidului liberal din Bucovina.

„Curtea cu jurați din Câmpulung l'a achitat pe elevul Totu. Această sentință a juraților nu surprinde, căci și în cazul asasinării prefectului Manciu dela Iași am avut de înregistrat un verdict cu aceeași valoare.

„Ca și atunci așa și astăzi precizăm: Achitarea elevului Totu este o mare și îngrijorătoare eroare judiciară. Verdictul de achitare al juraților câmpulungeni sfidează orice simț de dreptate și lege. Făptuitorul însuși mărturisește că a omorât cu premeditare, iar judecătorii constată că n'a omorât!

„Verdictul dela Câmpulung poate dar să fie un gest politic, el poate să fie o pretinsă satisfacție ce se dă unei anume opinii publice agitate de demagogi, el poate fi tot ce vreți, dar numai dreptate nu este! Să mediteze bine asupra problemei d-nii jurați, cari în conștiința lor trebuie să recunoască că au greșit, crezând că servesc cine știe ce mare interes.

Or, stabilim: Noi Români și țara noastră nu avem nevoie nici de asenenea jorfe, nici de asemenea ertare, nici de verdicte ca cel dela Câmpulung!”

Pentru a ilustra mentalitatea acestora cari au dat pădurile Bucovinei pe mâna nelegiuitului Anchauch, am redat și noi după „Curierul Israelit”, comentariile organului liberal.

Opinia publică românească este datoare să mediteze puțin și să se întrebe cine vorbește de dreptate? chiar partidul liberal s'a găsit să facă acest lucru? chiar gocina tuturor porcilor cari au despoiat pe țărani din munți Apuseni ca și din Bucovina de pământurile lor ca să le dea lui Tischler Mór și lui Anchauch?

Chiar cuibul lui Tancred Grecul, care s'a îmbogățit cu 60 milioane lei în paguba Statului pentru furnizarea unor avioane cari nu mai sosesec?

Ba nu zău. Liberalii dela „Glasul Bucovinei” ar face bine dacă ar face puțină morală patronilor săi și apoi să vină să judece ei dacă 10 Români au judecat sau nu în funcție de conștiința lor.

Jidanii necinstesc servitoarele creștine. În 18 Febr. a. c. a avut loc în fața Curții cu Juri din Botoșani, procesul jidanului Altâr Herșcovici pentru crimă de viol săvâr-

șită asupra fetei Mândița Olariu în etate de 14 ani.

Curtea cu Juri judecând această crimă specifică neamului lui Izrael, a condamnat pe criminal la 2 ani închisoare și 30.000 lei despădubiri.

Verdictul dat nu poate însă mulțumi pe nimeni. Fetița țăranelor române va rămânea nenorocită pentru toată viața, pe când jidanul după 2 ani de închisoare va fi liber să-și exercite și pe mai departe meseria impusă de Talmud.

Această bestie trebuia pusă la stălp și eliminată din sânul societății umane.

Dacă n'au făcut-o Jurații, avea datoria s'o facă părintele fetei necinstite.

Jidanii atacă iarăș. Ziarul guvernamental din Cluj, cu data de 22 Februarie a. c. ne dă la informații următoarea știre:

— Ieri noapte pe la orele 2, un grup de evrei printre cari și **cțiva studenți universitari**, ieșind din strada Claustrului no, 2, unde au ținut o întrunire, au provocat scandal public **acostând mai mulți creștini și spărgând geamuri la câteva case.**

Prinzând de veste poliția a ieșit la fața locului, urmărindu-i.

Evreii s'au refugiat și n'a putut fi prins numai studentul Adolf Friedmann, care a recunoscut că a spart câteva geamuri la locuința dlui inspector A. Fileriu din strada G. Neculcea no. 8.

Friedmann a fost arestat și refuză a trăda pe tovarășii săi în a căror societate se afla.

În fața acestor fapte, întrebăm pe dl general Averescu, ce măsuri înțelege dsa să ia?

Întrebăm pe dl ministru Petrovici, precum și rectoratul Universității, ce măsuri și ce pedepse înțelege să aplice față de studenții jidani agresivi?

Se impune pedepsirea cât mai drastică a acestor indivizi pentru că în caz contrar, cu toate comunicațiile ministeriale petrovicești, tulburările studențești nu se vor sfârși și ele vor izbucni cu mai multă furie, legitimă și justificată poate.

Un bun exemplu pentru satele noastre. În luna trecută s'a ținut în comuna Vereșmort, jud. Turda Arieș licitația crășmei comunale. Licitanții au fost doi: un român, Teodor Vasinca și jidanul Beneamin, ambii din Uioara. Licitația a rămas pe jidanul Benjamin, promițând că va da și 500 Lei în fondul bisericii din loc. Oamenii din sat de astădată foarte conștiincioși au cerut cu-

vântul preotului Căpălneanu, care cu aceeași dragoste de român ca întotdeauna le-a răspuns: „N'avem lipsă de otrava jidanului, n'avem lipsă nici de banii pe cari îi dă pentru biserică. Primim și mai puțin bani dela un român, care, cel puțin îi dă din inimă curată”. Frumoasă faptă! Și mai frumos ar fi atunci, când fiecare din preoții satelor noastre năpăstuite, ar face la fel, punând o stavilă pătrunderii jidanilor la sate.

*

Pentru dl ministru Goga. Întrebăm pe dl ministru de interne, dacă a cetit articolul „Prigoana împotriva evreilor” de M. Sevastos, din „Curierul Israelit” cu data de 20 Februarie 1927, în care se spune că „Omenirea, ofensată și maltrată într'un colț al pământului, se înfioară până'n celalt capăt. Această reacțiune (la vorba de campania împotriva României) nu-i decât un semn de sănătate morală”.

Ce are de zis asupra acestor rânduri dl ministru Goga? Ce măsuri înțelege dsa să ia împotriva scribului circumcis?

Iată întrebările pe cari ni le punem și am dori un răspuns, nu prin vorbe ci prin fapte.

EXTERNE.

Cum se dobândește cetățenia austriacă? În ziarele vieneze a apărut, la mica publicitate, următorul anunț: „Cine dorește să dobândească imediat apartenența în Viena și cetățenia austriacă, poate să ajungă aceasta prin adopțiune, pe lângă plata unei sume de 600 Shillingi. Persoane, până la vârsta de 36 ani, se pot anunța la **Dr. Schwarz** (urmează adresa).

Oare serviciul „contencios” al U. E. R. nu se folosește de acest nou sistem de încetățenire? Ancheta Justiției Militare s'ar putea îndrepta și în această direcție. Bineînțeles numai dacă guvernul consimte. La din contra, ar fi bine să se încheie un tratat de amiciție austro-român. Afinitatea de vederi și metode a „înaltei” politice, încuibărită în ambele țări, ar fi o punte puternică de apropiere pentru cele două națiuni. Însă bine înțeles fără a le mai consulta „națiunile”. Căci răspunsul lor ar fi poate, surprinzător!